

embedsapparat, der kan finde ud af, hvordan det helt konkret har gavnet borgerne. Kunne vi ikke få det frem helt konkret: Hvilken gavn har man haft af at sidde med ved bordet?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes jo også godt, at ministeren kunne have svaret på spørgsmålet, og derfor vil jeg godt spørge ministeren, om den danske regeringen har kendskab til, om Finland, Irland og Portugal har forsøgt at øve indflydelse, for det kunne jo være interessant at se, om det er muligt at øve nogen indflydelse overhovedet. Jeg tvivler på det, og ministerens ikkesvar peger jo også i den retning.

Derfor er det jo interessant, når den danske befolkning skal tage stilling, at se, om der er eksempler på, at nogen har kunnet øve indflydelse, og hvad det så går ud på at øve indflydelse, når man nu så gerne vil sidde med ved bordet, for det står uklart for mig, hvad det, man snakker om, egentlig kan handle om.

Så vil ministeren ikke godt gøre sig den ulejlighed simpelt hen at besvare spørgsmålet?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg må tage fuldstændig klart og massivt afstand fra, at jeg ikke svarer på spørgsmålet.

Den Europæiske Centralbanks styrelsesråd holder møde i Frankfurt. Det er en uafhængig institution, nøjagtig som Nationalbanken er det i Danmark. Der sidder ingen minister eller politiker med i Danmarks Nationalbanks direktion, som består af tre nationalbankdirektører. De træffer en beslutning i Danmarks Nationalbank om renteændringer i givne situationer, nøjagtigt som styrelsesrådet gør det i Den Europæiske Centralbank. Jeg kan ikke engang i Danmark få at vide, hvilke diskussioner der er foregået mellem de tre danske nationalbankdirektører i Danmarks Nationalbank.

Styrelsesrådet aflægger ikke referat til Ecofin-ministerrådet, ligesom den Danmarks Nationalbank ikke aflægger referat, hverken til økonomiministeren eller til Folketinget, om den diskussion, der foregår internt, før de træffer den slags beslutninger.

Jeg kan af gode grunde ikke kende den diskussion, som i styrelsesrådet er pågået mellem de 11 eurolande og de seks direktører, der sidder i styrelsesrådet.

Jeg kan se på virkeligheden, hvilken gavn borgerne i Finland, Irland og Portugal har af at være med i den fælles valuta, euroen. Og jeg

har påpeget, at der er en økonomisk udvikling i de tre lande, som har øget beskæftigelsen, sænket renten, skabt helt nye, stabile vilkår og vækstmuligheder og beskæftigelsesmuligheder, fordi der er ført en politik, der gør, at de tre lande er i stand til at deltage i den fælles valuta.

Og så ved jeg, at de hver sidder med en stemme, og den ene stemme vejer lige så meget som alle de andre landes stemme gør i styrelsesrådet.

Frank Dahlgaard (UP):

Jo, men det kan ikke være oprigtig snak, økonomiministeren kommer med. Vi ved jo alle sammen – vi har læst det i avisen – at den irske repræsentant i styrelsesrådet var rasende i foråret sidste år, for et år siden, da man ønskede at sænke renten og gjorde det i Den Europæiske Centralbank, for Irland ønskede renten sat op, fordi der var drøn på irsk økonomi, et af de få eurolande, hvor der var gang i den, og det ønskede at bremse opsvinget, inden det løb løbsk, bl.a. med en renteforhøjelse. I stedet for sænkede man renten, fordi man tog hensyn til de store lande, Tyskland og Frankrig, hvor det går sløvt og de har brug for en lav rente.

Der er kun én rente i det ufleksible Euro-Europa; vi ved det jo alle sammen, journalisterne ved det, og irlenerne har raset over det. Er det ikke rigtigt, at et lille land på 3,5 millioner mennesker ikke har en tøndel indflydelse? Det er ikke det, der afgør, hvor renten går hen. Det afgør de store lande. Sådan var det før, og sådan er det inden for Euroland.

Sådan er virkeligheden, og derfor kan ministeren – er det ikke korrekt? – ikke svare konkret på spørgsmålet: Hvad har det gavnet borgerne i Finland, Portugal og Irland, at de har en repræsentant, der sidder med ved bordet?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes også, det er påfaldende, som ministeren svarer uden om det spørgsmål, der er stillet. Det, der er sagen her, er jo, at hvis ikke irlenerne, for at tage det som et eksempel, har kunnet få et økonomisk opsving og skaffet nye arbejdspladser på baggrund af, at de har fået ca. 6 pct. af deres bruttonationalprodukt i tilskud fra EU-kassen, hvornår skulle de så kunne? Så selvfølgelig har irlenerne da oplevet et økonomisk opsving, og selvfølgelig har de oplevet at få flere arbejdspladser.

Men det, spørgsmålet her går på, og det, der er det afgørende at diskutere med ministeren,